

Maria Lamers

Diner Date

De spieren in haar nek en schouders doen pijn. Niets mag nu verkeerd gaan. Kaarsrecht zit ze aan de ronde eettafel. Na de eerste keer heeft ze die aangeschaft. Rond is intiemer, wekt vertrouwen. Ze trekt haar mondhoeken lichtjes op tot een flauwe glimlach en kijkt naar Bram. Geen oogcontact. Nooit oogcontact. Hij glimlacht breed terug.

Bram stond erop om bij haar te komen eten. ‘Weet je het zeker?’ had ze gevraagd. ‘Ik houd van pittig eten hoor, ik verbouw mijn pepers zelf.’ Lachend had hij gezegd dat hij wel wat pittigheid aan kon. Hoe pittiger hoe beter. ‘Kom maar op met die hete pepers, ik lust ze rauw.’ ‘Oké’ had ze geantwoord, ‘als jij dat zo wilt’. Ze houdt niet van koken.

Bram ziet het delfsblauwe tegeltje aan de muur. ‘De liefde van de man gaat door de maag’, leest hij glimlachend. ‘Je lijfspreuk?’

‘Van mijn moeder geërfd. Ik was zes toen ze stierf. Moeder kreeg het tegeltje van mijn vader. Als waarschuwing. Ze hield niet van koken.’

‘En je vader?’

‘Daar heb ik geen contact meer mee.’ Vanaf haar dood al niet meer, denkt ze erachteraan.

De hele middag had ze in de keuken gestaan om een, volgens het recept, pittige, vegetarische stoofschotel te maken. Het eten van vlees heeft ze lang geleden afgezworen. Vroeger hield ze van de sensatie van het mes dat zachtjes door spierweefsel glijdt. Weefsel dat een lichte tegendruk geeft zonder dat je hoeft te zwoegen. De plotselinge terugslag als het lemmet het bot raakt. De vage ijzergewand wond haar op. Na Herman kan ze die geur niet meer verdragen.

De quiche met winterwortel en tuinkruiden maakt ze liever ook niet meer. Jos was dol op wortels. Ze heeft een hekel aan de oranje stengels die zodra ze in het kokende water liggen hun vrolijke tint inruilen voor doordeweekse grauwheden. Als een bruid na de huwelijksnacht. De zoete weeë geur en de snotterige massa die overblijft maken haar misselijk.

Aan de voorgeschreven tuinkruiden had ze haar eigen kruidenmengsel toegevoegd. Jos had de galgenquiche verrukkelijk gevonden.

Op hun eerste date had Bram een worstenbroodje voor zichzelf besteld. ‘Heb je toch geen bezwaar tegen?’ vroeg hij. ‘Nee hoor, ga je gang,’ antwoordde ze. Ze vond het wreed die grote hand om het weerloze brooddeeg. Het zachte worstvlees ertussen had geen schijn van kans.

Tijdens de tweede date, een korte boswandeling, vertelde Bram niet alleen over zijn overleden vrouw, maar deed hij ook uitgebreid verslag van zijn hartkwalen.

Bram had er vaart achter gezet. Na de tweede date wilde hij wel weten hoe haar huis eruit zag. Ze wist niet of ze er al weer klaar voor was, al zijn de peperplanten volgroeid en de vruchten klaar voor hun taak. Het meest ziet ze dit keer op tegen het gedoe achteraf.

Bram heeft zijn bord al half leeg. Zijn heen en weer bewegende hand, het gulzige, ritmisch openen en sluiten van zijn vlezige lippen. Het doet haar denken aan het wekelijks legen van de afvalcontainers voor haar huis. De grijparm die de container optilt, even blijft zweven voor

de opening, de horizontale wanden van de opvangbak die zich openen, hup, de inhoud van de container erin kiepen en de wanden sluiten zich weer.

Haar eigen bord is nog vrijwel onaangeroerd.

‘Het smaakt heerlijk’. Met zijn hand veegt Bram langs zijn lippen. ‘Eet jij altijd zo langzaam?’ Ze knikt.

‘Met die hete pepers valt het ook wel mee hoor. Verbouw je ze echt zelf?’

‘Ik heb een klein groentekasje in de tuin, daar kweek ik wat,’ antwoordt ze.

‘Deze paprika zeker ook?’ vraagt Bram lachend. Hij wijst op de kleine, wat verschrompelde vrucht op zijn bord. ‘Eénhapsvrucht?’ Ze knikt.

In één hap verdwijnt de peper in de laadklep.

Ze kijkt naar Bram. Hij heeft zijn vergissing begrepen. ‘Ik zal wat water voor je halen’, zegt ze, wetende dat er geen bluswater bestaat voor een rauwe Carolina Reaper, 2,2 miljoen capsaicine op de schaal van Scoville. Niet direct dodelijk, behalve bij mensen die lijden aan hartfalen.

@ Maria Lamers, november 2024

Mijn naam is Maria Lamers.

Met veel plezier ben ik ruim 30 jaar werkzaam geweest als advocaat/jurist arbeidsrecht. Na een sabbatical van een half jaar op het wonderschone eiland Tenerife, heb ik in 2023 besloten om het roer om te gooien. Ik ben een opleiding tot stemacteur/voice-over gaan doen. In plaats van in de rechtbank laat ik mijn stem nu eenmaal per week horen als inspreker van kranten en tijdschriften voor mensen met een visuele beperking. Daarnaast heb ik schrijfcursussen gevolgd aan de schrijversvakschool en de schrijversacademie om in plaats van doorwrochte processtukken, poëzie en fictieverhalen te leren te schrijven. Ik houd vooral van dat wat niet wordt gezegd. Achter elke waarheid schuilt immers weer een andere waarheid. Voor mij ligt een processtuk dan ook niet zo heel ver van een spannend fictieverhaal af.